

Το Θείο Κήρυγμα της Κυριακής του Θωμά από την Ι.Μ. Χίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το Θείο κήρυγμα της Κυριακής του Θωμά, ή του Αντίπασχα που ακούστηκε σήμερα, 26 Απριλίου 2020 στην Ιερά Μητρόπολη Χίου:

Κυριακή του Αντίπασχα λέγεται ή σημερινή ημέρα, έπειδη έγκαινιάζει την καθ' έβδομάδα ανάμνηση τής Κυριακής του Πάσχα. Αρχής γενομένης από σήμερα, κάθε Κυριακή αποτελεί την αναστάσιμη ημέρα που φωτίζει όλόκληρο τόν χρόνο μεταφέροντας την χαρά τής Αναστάσεως. Έπιπλέον, ή σημερινή Κυριακή όνομάζεται καί Κυριακή τοῦ Θωμά. Ή εύαγγελική περικοπή αναφέρεται στο περιστατικό τής αρχικής άπιστίας τοῦ Θωμά καί τής τελικής μεταστροφής του πρὸς τήν πίστη στὸν Ἀναστάντα Χριστό.

Εἶναι βράδυ «τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων», τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καί οἱ μαθητὲς εἶναι κλεισμένοι σὲ ἓνα σπίτι φοβούμενοι τοὺς Ἰουδαίους. Ἔρχεται, τότε, ἀνάμεσά τους ὁ Ἰησοῦς καί τοὺς χαρίζει τὴν εἰρήνη Του. Τοὺς ὀρίζει ἐπίσημα πλέον Ἀποστόλους Του, τοὺς ἐμφυσᾷ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καί τοὺς

ἐξουσιοδοτεῖ νὰ λύνουν καὶ νὰ δένουν τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ μαθητὲς χαίρονται ποὺ βλέπουν ξανὰ τὸν Κύριό τους: «Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον!». Εἶναι καὶ αὐτὸ μία πρόγευση τῆς ἐπιφοίτησης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ Θωμᾶς[, ὅμως, ἀπουσίαζε ἀπὸ ἐκείνη τὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἀναστημένο Χριστό. Ὅταν λοιπὸν τὸν ἐνημερώνουν οἱ ἄλλοι μαθητὲς ὅτι εἶδαν τὸν Διδάσκαλό τους, «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον!», λέγουν, αὐτὸς πεισματικὰ δηλώνει ὅτι, ἂν δὲν ἴδεῖ τὶς τρύπες ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ ἂν δὲν ἀκουμπήσει μὲ τὸ δάκτυλό του τὶς πληγὲς στὰ χέρια καὶ στὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, δὲν πρόκειται νὰ πιστέψει.

Ὁ Θωμᾶς θὰ λέγαμε ὅτι ἦταν ἄτυχος, γιατί στερήθηκε τὴν ἐμπειρία τῆς πρώτης ἐμφάνισης τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ καὶ δὲν συμμετεῖχε στὴ χαρὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν ποὺ Τὸν εἶδαν. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν συμμερίζεται οὔτε τὴν χαρὰ τους, οὔτε τὴν πίστη τους. Ζητάει ἀπτὲς ἀποδείξεις, θέλει τὰ χέρια του καὶ τὰ μάτια του νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὴν πίστη. «Γιὰ νὰ πιστέψω, θέλω νὰ δῶ καὶ νὰ ἀγγίξω, θέλω νὰ βεβαιωθῶ μὲ τὶς αἰσθήσεις μου!», λέγει ὁ Θωμᾶς. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσει γιὰ τὴν ἀπιστία του αὐτή. Ὁ Θωμᾶς εἶναι ἕνας τυπικὸς Ἰουδαῖος, ποὺ ἔχει ἀπογοητευθεῖ καὶ ἔχει τρομάξει ἀπὸ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ. Τελικὰ, ὁ Ἰησοῦς μήπως δὲν ἦταν καὶ τόσο σημαντικὸς, ὅσο νομίζαμε; Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐναποθέσουμε τόσο μεγάλες ἐλπίδες ἐπάνω Του; Τέτοιες σκέψεις τριγυρνοῦν στὸ μυαλό του. Γι' αὐτὸ τὰ λόγια του ἀκούγονται σκληρὰ καὶ κυνικά. Ὅμως, καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος μαθητὴς στὴν θέση του πολὺ πιθανὸν τὸ ἴδιο θὰ συμπεριφερόταν. Τὸ πρῶτὴ τῆς ἴδιας ἡμέρας τὸ μήνυμα τῶν Μυροφόρων ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς φάνηκε σὰν γυναικεία ἀνοησία στὰ αὐτιά τῶν μαθητῶν. Ὁ Θωμᾶς λοιπὸν μένει μέσα στὴν ὁμίχλη τῆς ἀπιστίας γιὰ μία ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες λαμβάνει χώρα πάλι ἡ ἴδια συνάθροιση τῶν μαθητῶν, τοῦ Θωμᾶ συμπεριλαμβανομένου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων». Μετὰ τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν!», ἀπευθύνεται στὸν Θωμᾶ καὶ τοῦ λέγει: «Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ, δὲς τὰ χέρια μου, φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στὴν πλευρά μου καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός!» Πόση ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ πόση ταπείνωση κρύβουν τὰ λόγια του Χριστοῦ! Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς μέσα στὴν ἀσύλληπτη δόξα τῆς Ἀναστάσεώς Του καλεῖ τὸν χοῖκὸ ἄνθρωπο, τὸν Θωμᾶ, νὰ ἀγγίξει τὸ πύρινο, πανάγιο καὶ μαρτυρικὸ Σῶμα Του. Δὲν ἀποστρέφεται τὸ ἄγγιγμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀντιθέτως ὁ ἴδιος τὸ προκαλεῖ. Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶχε ἀρνηθεῖ στὴν Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ ἕνα παρόμοιο ἄγγιγμα λέγοντας «Μὴ μοῦ ἅπτου!», σήμερα ὅμως λέγει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Ἐδῶ ἡ Θεία Οἰκονομία ἐπιτρέπει τὸ πρὶν ἀνεπίτρεπτο, γιατί στοχεύει στὸν στηριγμὸ τῶν πιστῶν. Σκοπὸς εἶναι ἡ ἐμπέδωση τῆς πίστεως στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἡ πλήρης ἐνίσχυση

τῶν καρδιῶν τῶν ὀλιγοψύχων καὶ ἀμφιταλαντευομένων. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐμφανίζεται σὰν φάντασμα, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος μὲ σάρκα καὶ ὀστέα, καὶ μάλιστα μὲ τὴν πληγωμένη σάρκα ἀπὸ τὸ μαρτύριό Του. Δὲν ἐξαφανίζει ἀπὸ τὸ Σῶμα Του τὶς τρύπες ἀπὸ τὰ καρφιά, οὔτε τὸ σχίσσιμο ἀπὸ τὴ λόγχη στὸ πλευρό Του. Δὲν θεωρεῖ ἀναξιοπρεπὲς τὸ νὰ φέρει ἐπάνω Του τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὰ θεωρεῖ αὐτὰ παράσημα δόξης, τρόπαια νίκης κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδη.

Οἱ πληγὲς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀκαταμάχητο τεκμήριο πὺν ὁδηγεῖ τὸν Θωμᾶ στὴν πίστη, εἶναι τὸ γιατρικὸ πὺν θεραπεύει τὴν ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀνακράζει: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!» Καὶ αὐτὸς μαρτυρεῖ ὡς αὐτόπτης μάρτυρας πλέον τὸν Ἀναστάντα Κύριο καὶ ὁμολογεῖ τὴν Θεότητά του. Ἀμέσως ὅμως ἔρχεται μία κατὰ κάποιον τρόπο ἐπιτίμηση ἀπὸ τὸν Χριστὸ πρὸς τὸν πρῶην ἄπιστο μαθητὴ Του: «Ἐπειδὴ μὲ εἶδες, πίστεψες!» Ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσει ἡ ἐμπειρία τῶν αἰσθήσεων, γιὰ νὰ μὲ πιστέψεις; Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι γνήσια πίστη! Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «πίστις ἐστὶ ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.» Πίστη εἶναι τὸ νὰ μορφοποιεῖς μπροστά σου αὐτὰ πὺν ἐλπίζεις ὅτι θὰ γίνουν στὸ μέλλον, εἶναι ἡ βεβαιότητα γιὰ πράγματα πὺν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ δεῖ κανεὶς. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ πιστέψεις, τὸ ἀντίθετο μάλιστα, εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον. «Οὐ πάντων ἡ πίστις», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Δικαιολογημένα λοιπὸν ἔρχεται ὁ μακαρισμὸς τοῦ Χριστοῦ: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες!» Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ πὺν, ἂν καὶ δὲν εἶδαν, πίστευσαν!

Ὁ λόγος αὐτὸς ἀναφέρεται σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς πὺν ἔζησαν μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ φθάνει μέχρις ἐμᾶς, τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ 2020. Ὁ Χριστὸς γνώριζε καὶ γνωρίζει ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν «ἐγγεγραμμένων ἐν βίβλῳ ζωῆς», αὐτῶν πὺν ἐπίστευσαν, πὺν πιστεύουν καὶ θὰ πιστεύσουν στὸ Ὄνομά του σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Ἐμεῖς τώρα πὺν διαθέτουμε τὸν θησαυρὸ αὐτὸν τῆς πίστεως, εἴτε ὡς πατροπαράδοτη παρακαταθήκη, εἴτε ὡς ἀποτέλεσμα προσωπικῆς ἔρευνας καὶ ἐπιθυμίας, ὀφείλουμε νὰ ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσουμε ποτὲ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀρνητικῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀντίχριστου κόσμου πὺν μᾶς περιβάλλει. Νὰ ἀγωνιζόμαστε ἀντίθετα στὸ ρεῦμα τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀποστασίας νὰ ἀυξήσουμε τὴν πίστη μας καὶ νὰ τὴ μεταδίδουμε μὲ λόγους καὶ ἔργα στοὺς γύρω μας. Νὰ ὁμολογοῦμε καθημερινὰ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ ἀναφωνώντας ὅπως καὶ ὁ Θωμᾶς: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!» καὶ νὰ ἀνακηρύττουμε πάντοτε καὶ παντοῦ ὅτι «Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!»